

בתוך הקבוץ המאוחד, שעדיין רצה לראות בארץ ישראל כולה יעד להתיישבות יהודית. ניתן להבחין שהמחנות התלכדו סביב שלוש שאלות ו"תוכנית בילטמור" הייתה רק אחת מהן.

האם להשקיע מאמצים בהקמת הזרוע הפעילה של ההגנה, ה"פלמ"ח", לאור האיום הגרמני במדבר המערבי, או לחזק את תביעתנו לגיוס רבתי, של יהודים מן היישוב, לצבא הבריטי, כדי שלא רק הגויים יילחמו בנאצים ונוכל ליצור קשר עם היהדות הנצורה באירופה. קולות אזהרה על חשיפת היישוב, ע"י גיוס מוגבר, להתקפת פתע ערבית נדחו בבזז מהצד שכנגד כחוסר חזון ציוני וחוסר אמון בתקומת ישראל. קיום צבא יהודי במסגרת הצבא הבריטי יאפשר לנו ביתר קלות בבוא העת להגן על קיומנו בארץ.

האם תפקיד התנועה הקיבוצית לדאוג קודם כל לביסוס כלכלי של משקיה ולחתור לרמת חיים גבוהה, ככל האפשר, של חברה - או לראות את יעדה בשליחות הרעיונית: הקבוץ הגדל והגדול, בדרך להגשמת הסוציאליזם. ההפרדה בין "מישקיסטים" ו"רעיוניסטים" הייתה קיימת לאורך כל הקו והתגלתה ביתר חריפות בדיונים, שנגעו לקיום, במזכירות הקבוץ המאוחד כמסגרת גג, בתביעותיה לגיוס פעילים ובדיון טעון חומר נפץ על מפעל הוצאת הספרים של הקבוץ המאוחד.

לא הכל סובב במרומי העולם באותו שיח חברים, סביב לקנקן המים, שם במטע הבנוות. פה ושם חבר הרגיש עצמו דורך על יבלת, ואצל השכן הזשא תמיד יותר ירוק. אחד הנושאים הכאובים היה עניין הנעליים הלבנות, שנשים אחדות זכו בהן שלא ממידת הצדק צרוף. שתי אסיפות סוערות דנו בנושא, מבלי שאפשר היה לפתור את הבעיה לשביעות רצון כולן - מה לעשות, חברת שפע נתונה לחוקי כלכלת שוק ולגזבר יש כסף רק לכמות מצומצמת של המוצר המבוקש. בחוג החברים בבנוות נמצאה אוזן קשובה לבעיה, עד שהפכה לבעיה שבינו לבניה.

רק כשהגשם היה שוטף ונשפך במפלים והופך את אדמת עמק הירדן הכבדה לביצה, נצא הזמן המתאים לקטיף פרי. לבושים במעילים מנייר-שמן, נעולי מגפיים ובאווירה של שליחות חלוצית, סחבו את אשכולות הבנוות - 30 ק"ג - על הגב בבוץ העמוק אל עגלת פלטפורמה, רתומה לטרקטור D2. השימוש בטרקטור זחלים לא הבטיח הוצאת העגלה בבטחה מהמטע. לא פעם הטרקטור שקע מעבר לצירים וצמד פרדות נקרא לעזרה, כדי לפרוק את הפרי מהפלטפורמה. יום צהלה ושמחה לאיד בלב העגלון היה אותו יום, בו הצליח להוציא את ה-D2 מהבוץ עם הפרדות שלו. על האדמה החרוכה וההרוסה שהשאיר הטרקטור מאחריו, איש אז לא נתן את דעתו.

במחצית השניה של אוקטובר היו החדשות, מזירת הקרבות בלוב, קצת יותר מעודדות. אוקינלך הוחלף ע"י מונטגומרי, שהצליח לרכז כוחות ניכרים בלוב והתחיל לדחוק את רומל מערבה; ההכרעה עמדה להתרחש בימים הראשונים של נובמבר.

באמצע חדשות אלו החלו אצל נני צירים. השעה הייתה כבר עשר בלילה והאחות החליטה שמוטב לגשת מיד לבית החולים. מחלקת היולדות הייתה בבית חולים ע"ש שווייצר בטבריה והאחות דאגה מיד להסעה - משאית של 10 טון - זה מה שהיה. האחות התלווה אלינו, מה שבטוח, אך בחדר המיון נפרדנו בציפייה לחדשות למחרת בבוקר. אלא שבמשך הלילה הצירים נפסקו. הרופא הציע לה לא לנסוע הביתה, אלא להמתין בחדר שכור, שעמד לרשות המשק למקרים כגון אלה. מצוייזת במעט מזון ישבה נני בטבריה בחדר עלוב, צעדים מבית החולים, וקללה את מר גורלה. עברו ימים מבלי שקרה משהו. גם אני לא יכולתי להגיע לטבריה תכופות, תנאי הקשר לא היו נוחים במיוחד בשעות הערב וכחדש במקום לא רציתי להיעדר מהעבודה במשך היום. כל העניין היה לנו לא נעים - כחדשיים בקבוץ וכבר לבקש אש"ל לצורך התבטלות בטבריה, רק בגין עניין של מה בכך - לידה!

ביום ששי בששה נובמבר, עם חדשות הצהרים, בהן הודיעו שמונטגומרי היכה את רומל שוק על ירך ליד אל-עלמיין, הביא נהג משאית, שחזר מטבריה, את הבשורה, שגני ילדה בת במשקל 3.200 ק"ג, בסיומן טוב ובמזל טוב. נהגי המשאיות היו ספקי החדשות בשטח זה. באותו יום ששי לא יכולתי לעשות